

در ایالت چینگ‌های و شهر شون‌هوا، مریدان بسیار یافت (← ما تونگ^{۲۲}، ص ۱۵۳، ۱۶۲-۱۶۵؛ > خلاصه تاریخ چینگ‌های^{۲۳}، ص ۷۲).

در کنار این تحولات، اوضاع زندگی مسلمانان هم به سبب ستمکاری سران قوم سالار و زمین‌داران و آخوندهای وابسته به حاکمان محلی، بسیار نابسامان شده بود، به گونه‌ای که بسیاری از قوم سالار مجبور به جلائی وطن شدند و منازعات قومی افزایش یافت (جانگ چنگ‌جی^{۲۴}، ص ۳۵؛ ما شیائوشی^{۲۵}، ص ۳۸). در چنین اوضاعی، شیخ‌ابراهیم ما مینگ‌شین^{۲۶} (متوفی ۱۱۹۶/۱۷۸۱) در ۱۱۵۷/۱۷۴۴، پس از شانزده سال سفر در آسیای مرکزی و جزیره‌العرب و نیز فراگیری آموزه‌های طریقت شاذلیه در یمن، به چین بازگشت (بای شویی^{۲۷}، ۱۹۹۶، ص ۲۱؛ ما تونگ، ص ۲۷۴). ما مینگ‌شین در نقش مرشد و مصلح دینی و با شعار اصلاح آداب و سنن طریقت قدیم و حذف نظام توسی^{۲۸} (نظام تعیین ارباب و سرکرده برای اقلیتهای قومی) و اربابان و سران قوم و زمین‌داران و نیز الغای ساختار موروثی مقامات مذهبی یا به میدان گذاشت و به تبلیغ آموزه‌های اصلی خویش پرداخت (برای آگاهی بیشتر درباره او و عقایدش ← ما مینگ‌شین^{۲۹}). حاصل فعالیت‌های تبلیغی ما مینگ‌شین شکل‌گیری طریقتی جدید با اندیشه‌هایی متفاوت بود که بعدها به شین‌جیانو^{۲۹} (طریقت جدید^{۳۰} یا جهریه) معروف شد (← یانگ هوای جونگ^{۳۱}، ص ۳۲۴-۳۲۶؛ الشخصیات الاسلامیه، همانجا؛ ما تونگ، همانجا).

آموزه‌های طریقت جهریه به سرعت در مناطق شمال‌غربی چین رواج یافت. ما مینگ‌شین در ۱۱۷۵/۱۷۶۱ به منظور تبلیغ و ترویج تعالیمش برای مدتی به شون‌هوا (محل سکونت بنیان‌گذار طریقت خفیه) رفت. بسیاری از طلاب از جمله سو سی شی سان و خه مالوهو^{۳۲} نیز به حلقه وعظ و ارشاد وی پیوستند. در مدتی کوتاه، نیمی از مریدان طریقت خفیه به طریقت جهریه گرویدند (بای شویی، ۱۹۹۶، ص ۲۲؛ الشخصیات الاسلامیه، همانجا).

گسترش طریقت جهریه موجب نگرانی مریدان و رهبران طریقت خفیه شد. در نتیجه، آنان جهریه را به اشاعه بدعت و تعالیم انحرافی متهم کردند و به حاکم محلی شکایت بردند و او

سو سی شی سان^۱، قیام مسلمانان اقوام سالار^۲ و هویی^۳ بر ضد ظلم و تبعیض مذهبی و قومی دودمان چینگ^۴، در شمال‌غربی چین، در اواخر قرن دوازدهم / هجدهم. سو سی شی سان، رهبر این قیام، اهل شهر شون‌هوا / شون‌خوآ^۵ (در مشرق استان چینگ‌های کنونی) بود (← دایرةالمعارف اسلامی چین^۶، ص ۵۳۵). از شرح احوال وی و سال تولدش اطلاع چندان در دست نیست. با این حال، لا بینگ‌ده^۷ (ص ۲۹۴) سال تولد وی را ۱۱۴۱/۱۷۲۹ ذکر کرده است. شهرت وی مرهون قیامش در ۱۱۹۵/۱۷۸۱ است. نام پدرش سو ناهی^۸ بود و اجدادش از قوم هویی (بزرگ‌ترین اقلیت قومی مسلمان چین) و اهل شهر خه‌جو^۹ (لین‌شیا)^{۱۱}، در جنوب ایالت گنسو^{۱۰}، بودند که پیشتر به چینگ‌های مهاجرت کرده و در میان قوم سالار (یکی از ده اقلیت قومی مسلمان چین) در شون‌هوا ساکن شده بودند (> دایرةالمعارف اسلامی چین <، همانجا؛ سون ون‌لیانگ^{۱۳}، ص ۵۷۱).

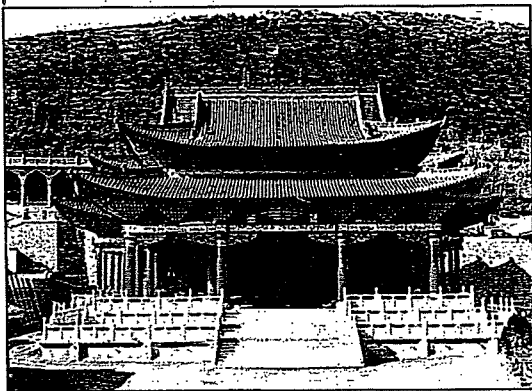
سو سی شی سان از نوجوانی در نظام آموزش مسجدی^{۱۲} به یادگیری عربی و علوم اسلامی پرداخت و پس از ارتقای سطح معلومات دینی‌اش، در مراسم سنتی «چوان‌یی گواجانگ»^{۱۴} (قبایوشان) لباس علمای دینی به تن کرد و با کسب مقام آهونگ^{۱۵} (آخوند^{۱۶}) در میان مردم شون‌هوا به «گاسو آهونگ»^{۱۶} (آخوند سویی عزیز) شهرت یافت (> دایرةالمعارف اسلامی چین <، ص ۱۱۴، ۵۳۵).

شون‌هوا از دوره دودمان مغولی یوان^{۱۷} (حک: ۶۷۰-۷۷۰/۱۲۷۱-۱۳۶۸) محل سکونت قوم سالار بوده است (الشخصیات الاسلامیه، ص ۸۱). از میانه سده دهم / شانزدهم، طریقت (سلسله) خواجگان^{۱۸} (تقشبندیه^{۱۹}) را خواجه‌احمد کاسانی^{۲۰} (متوفی ۹۴۸/۱۵۴۲)، معروف به مخدوم اعظم، به ناحیه کاشغر در جنوب سین‌کیانگ وارد کرد و سپس، آفاق خوجه (← آفاقیه^{۲۱}) و شاگردش، شیخ عبدالحلیم ما لای‌چی^{۲۲} (متوفی ۱۱۸۰/۱۷۶۶)، آن را در مناطق شمال‌غربی چین تبلیغ کردند. ما لای‌چی که مروج طریقت خفیه یا طریقت قدیم^{۱۹} (لائوجیانو)^{۲۰} و بنیان‌گذار و سرسلسله طریقت سنت‌گرای هواسی / خواسی^{۲۱} (بزرگ‌ترین و نیرومندترین شاخه فرعی طریقت خفیه) بود، در شمال‌غربی چین، از جمله

1. Su Sishisan	2. Salar (Sala)	3. Hui	4. Qing	5. Xunhua	6. Qinghai
7. Zhongguo Yisilan baikequanshu		8. La Bingde	9. Su Nabei	10. Hezhou	11. Linxia
12. Gansu	13. Sun Wenliang	14. Chuanyi guazhang		15. Ahong	16. Gasu Ahong
17. Yuan	18. Ma Laichi	19. Old Teachings	20. Laojiao	21. Huasi	22. Ma Tong
23. Qinghai lishi jiyao	24. Zhang Chengzhi	25. Ma Xiaoshi		26. Ma Mingxin	27. Bai Shouyi
28. Tusi Zhidu	29. Xinjiao	30. New Teachings	31. Yang Huaizhong		32. He Maluhu

شی داوتانگ

۴۰۱-۴۰۷



ورودی مسجد شی داسی در لین تن

(نویسنده و مترجم پرکار مسلمان چینی) در تبلیغ احکام و ترویج آموزه‌های اسلام در چین، هان شوئه پای^{۱۲} (مکتب چینی) هم خواننده شده (وانگ شومین^{۱۳}، ص ۴۵؛ می شو جیانگ^{۱۴} و یو جیا^{۱۵}، ص ۶۸؛ > دایرةالمعارف فرهنگ چینی معاصر^{۱۶}، ذیل "Islamic orders") و بر اثر تعمق ما چی شی در اندیشه مدینه فاضله در فلسفه اسلامی و کنفوسیوسی و کوشش وی برای تحقق عملی آن در میان مسلمانان چین، لی شوئه پای^{۱۷} (مکتب ایدئالیستی) هم نامیده شده است (زی شیانگ^{۱۸}، ص ۲، ۹؛ ما شیائو جون^{۱۹}، ص ۵۵؛ گائو جان فو^{۲۰}، ۲۰۱۴، ص ۱۴).

شی داوتانگ در یک صد سال گذشته، در ترویج اسلام در مناطق شمال غربی چین سهمی بسزا داشته است. ابداع الگویی جدید از پیوند مذهب با اقتصاد و سنت با نوگرایی، مهم ترین ویژگی نوآرانه شی داوتانگ است که توجه حکومت و محققان چینی را در چند دهه اخیر به خود جلب کرده است (وانگ شومین، ص ۴۹؛ دینگ هونگ^{۲۱}، ص ۵۴؛ ما جی لی^{۲۲}، ص ۴۲؛ هیل^{۲۳}، ۲۰۱۴، ص ۵۳۲، ۵۵۵؛ گائو جان فو، ۱۹۹۷، ص ۱۰۱؛ همو، ۲۰۰۲، ص ۱۴۵). شمار پیروان شی داوتانگ، در حدود پانزده هزار تن برآورد شده است که بیش از هزار خانوار آنان در جیوچنگ و لین تن سکونت دارند و بقیه در استانهای چینگ های^{۲۴}، سبی جوان^{۲۵}، نینگ شیا^{۲۶} و سین کیانگ^{۲۷} پراکنده اند (می شو جیانگ و یو جیا، ص ۶۸-۶۹؛ سو

گهر، ۲۰۱۶؛ محمد صدیق صدیق حسن خان، تذکره شمع انجمن، چاپ محمد کاظم کهلوی، یزد ۱۳۸۶ ش؛ ذبیح الله صفا، تاریخ ادبیات در ایران و در قلمرو زبان پارسی، ج ۵، بخش ۲، تهران ۱۳۷۸ ش؛ مصمصام الدوله شاهنوازخان، بهارستان سخن، چاپ عبدالمحمد آیتی و حکیمه دست زنجی، تهران ۱۳۸۸ ش؛ حسین قلی خان عاشقی عظیم آبادی، تذکره نشتر عشق، چاپ کمال حاج سید جواد، تهران ۱۳۹۱ ش؛ عبدالنسیب بن خلف فخرالزمانی قزوینی، تذکره میخانه، چاپ احمد گلچین معانی، تهران ۱۳۶۷ ش؛ حاج محمد جان قدسی مشهدی، دیوان، چاپ محمد قهرمان، مشهد ۱۳۷۵ ش؛ محمد صالح کتبی، عمل صالح، الموسوم به شاه جهان نامه، ترتیب و تحشیه غلام یزدانی، لاهور ۱۹۶۷-۱۹۷۲؛ محمد قدرت الله گویاموی، کتاب تذکره نتایج الافکار، بمبئی ۱۳۳۶ ش؛ عبدالحمید لاهوری، بادشاهنامه، چاپ کبیرالدین احمد و عبدالرحیم، کلکته ۱۸۶۷-۱۸۶۸؛ شیرعلیخان بن علی امجدخان لودی، تذکره مرآةالخیال، چاپ حمید حسنی، تهران ۱۳۷۷ ش؛ سید محمد اکرم، شیدا فتحپوری شاعر توانا و گمنام فارسی شیپاره، آشنا، سال ۴، ش ۲۰ (آذر و دی ۱۳۷۳)؛ ابوالبرکات منیر لاهوری، کارنامه، چاپ سید محمد اکرم، اسلام آباد ۱۳۵۶ ش؛ محمد طاهر نصرآبادی، تذکره نصرآبادی: تذکره الشعراء، چاپ محسن ناجی نصرآبادی، تهران ۱۳۷۸ ش؛ عبدالباقی نهاوندی، مآثر رحیمی، چاپ عبدالحسین نوابی، تهران ۱۳۸۱ ش؛ علیقلی بن محمد علی واله داغستانی، تذکره ریاض الشعراء، چاپ محسن ناجی نصرآبادی، تهران ۱۳۸۴ ش؛

Charles Rieu, *Supplement to the catalogue of the Persian manuscripts in the British Museum*, London 1895.

/ مهدی رحیم پور /

شی داوتانگ^۱، از فرقه‌ها یا طایفه‌های اسلامی در چین، در سده چهاردهم / بیستم. نام این فرقه در آغاز جین شینگ تانگ^۲ بود که بعدها به شی داوتانگ تغییر یافت (← ادامه مقاله: دوره نخست). شی داوتانگ را محمدحیی ما چی شی^۳ (متوفی ۱۳۳۲/۱۹۱۴) در شهرک جیوچنگ^۴، از توابع شهر لین تن^۵ (درگذشته: تائو جو^۶) در استان گنسو^۷، بنیان نهاد (جیه مین^۸، ص ۱۲۷؛ گوان لیان جی^۹، ص ۸۲؛ > دایرةالمعارف اسلامی چین^{۱۰}، ص ۶۰۰). این فرقه به سبب تأکید فراوان ما چی شی بر استفاده از فرهنگ سنتی چین و آثار لیو جی^{۱۱}

- | | | | | | |
|--|-----------------|------------------|-----------------------------------|--------------|-------------|
| 1. Xidaotang | 2. Jinxingtang | 3. Ma Qixi | 4. Jiucheng | 5. Lintan | 6. Taozhou |
| 7. Gansu | 8. Jie Min | 9. Guan Lianji | 10. Zhongguo Yisilan baikequanshu | | 11. Liu Zhi |
| 12. Hanxuepai | 13. Wang Shumin | 14. Mi Shoujiang | 15. You Jia | | |
| 16. Encyclopedia of contemporary Chinese culture | | 17. Lixuepai | 18. Zi Xiang | | |
| 19. Ma Xiaojun | 20. Gao Zhanfu | 21. Ding Hong | 22. Ma Zhili | | |
| 23. Hille | 24. Qinghai | 25. Sichuan | 26. Ningxia | 27. Sinkiang | |

شیائوجینگ

واژه‌های چینی و به‌خصوص اصطلاحات رایج در زبان نظام 258-251 آموزش مسجلی*^{۱۳} (جینگ‌تانگ‌یو)^{۱۴}، با استفاده از الفبای فارسی و عربی، شیائوجینگ را ابداع کردند. این رسم‌الخط نوآورانه به‌گونه‌ای است که گویشوران فارسی و عربی تا حدی می‌توانند آن را بخوانند، اما معنایش را نمی‌فهمند. درعین‌حال، چینی‌زبانان نمی‌توانند آن را بخوانند، اما چنانچه برایشان خوانده شود، معنایش را می‌فهمند. این نظام نوشتاری در میان مسلمانان مناطق گنسو*^{۱۵}، نینگ‌شیا*^{۱۶} و چینگ‌های^{۱۷} (در شمال‌غربی چین) به شیائوارجین معروف است. مسلمانان چین به‌منظور احترام و تکریم، متون اسلامی شامل آیات قرآن کریم و احادیث نبوی را داجینگ^{۱۸} (نوشتار بزرگ) می‌خوانند و در مقابل، رسم‌الخط ابداعی مندرج در زیر یا حاشیه این متون را شیائوجینگ (نوشتار کوچک) می‌نامند (فنگ زنگ‌لیه^{۱۹}، ص ۳۷-۳۸؛ یانگ هوئی‌یون^{۲۰}، ص ۵۶؛ دیلون^{۲۱}، ص ۱۵۵؛ سویروج^{۲۲}، ص ۱۷۸-۱۸۰).

الفبای شیائوجینگ دارای ۳۶ همخوان، شامل حروف بیست‌وهشت‌گانه عربی و افزوده‌های چهارگانه فارسی و چهار حرف دیگر است. شیائوجینگ از راست به چپ نوشته و خوانده می‌شود. در این الفبا، برای نشان‌دادن واژه‌ها از حروف فارسی و عربی، به‌همراه نقطه و تیرین و همزه و ساکن استفاده شده‌است و در مجموع، ۷۳ واژه وجود دارد. در شیائوجینگ، هر نشانه بیانگر یک هجاست که این هجاها عموماً کوتاه‌اند، یعنی ترکیبی‌اند از یک همخوان و یک واکه. البته گاه یک نشانه صرفاً معرف یک واکه است (به دینگ شی‌رن^{۲۳}، ص ۱۸؛ لیو یینگ‌شنگ^{۲۴}، ص ۲۰۱؛ ص ۱۸-۲۰؛ بین جو^{۲۵}، ص ۱۵۱-۱۵۲؛ نیز به جدولهای ۱ و ۲).

شیائوجینگ، به‌سبب تفاوت کامل ساختار زبانه‌های فارسی و عربی با چینی، قواعد نگارش منظم و کامل ندارد. بااین‌حال، امتیاز شیائوجینگ این است که در مقایسه با دست‌کم دوهزار نشانه اصلی خط واژه‌نگار چینی^{۲۶}، با حدود ۱۱۰ نشانه کاملاً کارایی دارد و چنین خطی برای یادگیری آسان‌تر است. در آوانگاری واژه‌های چینی به خط شیائوجینگ، دو شیوه معمول است. در شیوه نخست، هر همخوان در الفبای فارسی و عربی با همخوان مشابه در هجاهای زبان چینی معادل‌یابی و آوانویسی

نوزدهم» که در کتاب < مورخان خاورمیانه >^۲ زیر نظر برنارد لويس و هولت^۳ (لندن ۱۹۶۲، ص ۴۰۳-۴۲۱) به چاپ رسیده‌است. همچنین مقاله دیگری با عنوان < برخی جنبه‌های روشنفکری و زندگی اجتماعی در مصر در سده هجدهم >^۴ در کتابی زیر نظر هولت با عنوان < تغییرات سیاسی و اجتماعی در مصر جدید >^۵ (لندن ۱۹۶۸، ص ۱۱۷-۱۳۲) به چاپ رسیده‌است. افزون‌براین، چند مقاله ذیل مدخلهای ابن‌شداد^۶، ابن‌صیرفی^۷، ابن‌واصل^۸ و بلونی^۹ از او در < دایرة‌المعارف اسلام >^{۱۰}، چاپ دوم به‌چاپ رسیده‌است.

منابع: ابن‌واصل، مَفْرُجُ الْكَرُوبِ فِی اِخْبَارِ بَنِي اَيُّوب، ج ۱، چاپ جمال‌الدین شیال، قاهره ۱۹۵۳، ج ۳، چاپ جمال‌الدین شیال، قاهره [?] [۱۹۶۰/۱۳۷۹]: [حسن حبشی، «کلمة تأیین فی ذکری وفاة المرحوم الامتاذ الدكتور جمال‌الدین الشیال»، المجلدة التاريخية المصرية، ج ۱۳ (۱۹۶۷)؛ خیرالدین زُوَیْلَى، الاعلام، بیروت ۱۹۸۹؛ فؤاد صالح سید، موسوعة اعلام القرن العشرين فی العالمین الغربی و الاسلامی، بیروت ۲۰۱۳/۱۴۳۴؛ سید صالح منجدی، حليلة الزمن بمناب خدام الوطن: سيرة رفاعة وافع الطهطاوی، چاپ جمال‌الدین شیال، [قاهره] ۱۹۵۸؛ جمال‌الدین شیال، تاریخ دولة اباطرة المغول الاسلامیة فی الهند، [قاهره] ۲۰۰۱/۱۴۲۱؛ همو، تاریخ مصر الاسلامیة، قاهره [۲۰۰۷]؛ همو، الحركات الاصلاحیة و مراكز الثقافة فی الشرق الاسلامی الحدیث، ج ۲، [قاهره] ۲۰۰۱/۱۴۲۲؛ فراج عطا سالم، کشف معجم المؤلفین لکحالة، قسم ۱، جزء ۱، ریاض ۱۹۹۸/۱۴۱۹؛ عمر رضا کخاله، المستدرک علی معجم المؤلفین، بیروت ۱۹۸۸/۱۴۰۸؛ همو، معجم مصنفی الکتب العربیة فی التاریخ، و التراجم، و الجغرافیة، و الرحلات، بیروت ۱۹۸۶/۱۴۰۶؛ احمد بن علی مقریزی، اَئَاعَظُ الْحَنَفَا بِاِخْبَارِ الْاَئِمَّةِ الْفَاطِمِیِّیْنَ النُّخَلَفَا، ج ۱، چاپ جمال‌الدین شیال، قاهره ۱۹۴۷/۱۳۶۷؛ همو، اغانة الامة بکشف الغمة، چاپ محمد مصطفی زباده و جمال‌الدین محمد شیال، قاهره ۲۰۰۲/۱۴۲۲؛ موسوعة اعلام العلماء و الادباء العرب و المسلمین، بیروت: دارالجلیل، ۱۴۲۵-۲۰۰۴. ذیل «الشیال، جمال‌الدین» (از محمد جوادی)؛ یوسف اسعد داغر، مصادر الدراسة الادبیة، بیروت ۱۹۷۲-۱۹۸۳.

/ رضا رضازاده لنگرودی /

شیائوجینگ^{۱۱} (شیائوارجین)^{۱۲}، نوعی رسم‌الخط و نظام نوشتاری ابداعی مسلمانان چین. آنان برای نگارش و ضبط

- | | | |
|---|---|--------------------------------------|
| 1. "Historiography in Egypt in the nineteenth century" | 2. <i>Historians of the Middle East</i> | 3. P.M. Holt |
| 4. "Some aspects of intellectual and social life in eighteenth-century Egypt" | 5. <i>Political and social change in modern Egypt</i> | |
| 6. Ibn <u>Sh</u> addād | 7. Ibn al-Şayraff | 8. Ibn Waşil |
| 11. Xiaojing | 12. Xiao'erjin | 13. Jingtang Jiaoyu |
| 16. Ningxia | 17. Qinghai | 18. Dajing |
| 22. Sobieroj | 23. Ding Shiren | 24. Liu Yingsheng |
| | | 25. Yin Zhu |
| | | 26. Hanzi (Chinese characters) |
| | | 9. Al-Balawī |
| | | 10. <i>The Encyclopedia of Islam</i> |
| | | 14. Jingtangyu |
| | | 15. Gansu |
| | | 19. Feng Zenglie |
| | | 20. Yang Huiyun |
| | | 21. Dillon |

01 Aralık 2021

MADDE YAYIMLANDIKTAN
SONRA GELEN DOKÜMAN

Çin

030873

Historical Communication between China and Muslim World Exemplified by *Record of Travels* and *Sketches of China and India*

Sha Zongping*

Abstract

According to the book *Record of Travels* (Jingxing Ji, 《经行记》) and the book *Sketches of China and India* 《中国印度见闻录》, اخبار الصين, والهدى, this essay discusses the Chinese records and observations the Arab world in literatures as well as the Arab Muslims' memory and impression of Chinese culture, which reflect examples of the subjectivity and territoriality of the dialogistic perspectives, and the rich and dynamic pondering gained in the historical process of cultural communication as well.

The materials that this essay selects from the book *Record of Travels* are mainly obtained from the following three works: the first book is *Annotation on Record of Travels* 《经行记笺注》¹ by Zhang Yichun; the second book is *The Geographic Textual Research on Du Huan's Record of Travels* 《杜环经行记地理考证》 by Ding Qian;² the third book is *Four Collated Recordings of the Ancient Travel Notes* 《古行纪四种校录》.³ On the other side, the book *Sketches of China and India*, which is also translated into Chinese as *Sulayman's Journeys in the East* 《苏莱曼东游记》, is mainly based on the following three materials: the first is the

* Associate Professor, Department of Philosophy and Religions Studies, Peking University, Beijing. Translated by Zou Xiaojuan, PhD candidate, the Department of Philosophy and Religions Study, Peking University.

¹ Zhang Yichun, *Annotation on Record of Travels*, Zhonghua Book Company, 2000.

² Ding Qian, *The Geographic Textual Research on Du Huan's Record of Travels*, Zhejiang Library Series, Vol. 2, Zhejiang Library, 1915.

³ Wang Guowei, *the Posthumous Works of Wang Guowei*, Book 13, Shanghai Classics Bookstore, 1983; photocopy, Commercial Press, 1940.

International Congress on "China and the Muslim World : Cultural Encounters"
Organized Jointly by OIC Research Centre for Islamic History Art and Culture (IRCICA) and Chinese Academy of Sciences (CASS) Beijing, June 2012, İstanbul: IRCICA, 2014. s. 227-256.

İSAM DN. 290505.

Bibliography

- Bai Shouyi, *The Reserved Manuscripts of Chinese Islam*, Ningxia People's Press, 1982.
- Bai Shouyi, *Reference Data of the Outline of Chinese Islam History*, Shanghai: Wentong Book Company, 1948.
- [Tang] Du You, *Border Book Seven, Tong Dian*, vol. 191, Zhonghua Book Company, 1988
- Ding Qian, *The Geographic Textual Research on Du Huan's Record of Travels*, Zhejiang Library Series, Vol. 2, Zhejiang Library, 1915.
- Mu Genlai, Wen Jang and Huang Zhuohan, trans. , *Sketches of China and India*, Beijing: Zhonghua Book Company, 1983.
- Sulayman, *Sulayman's Journeys in the East*, trans. Liu Bannong and Liu Xiaohui, Shanghai: Zhonghua Book Company, 1937.
- Zhang Yichun, *Annotation on Record of Travels*, Zhonghua Book Company, 2000.
- Wang Dai-yu, *Qingzhen Daxue (The Great Learning of Islam)*, reserved version of Huanchun-tang, 1825.
- Wang Guowei, *the Posthumous Works of Wang Guowei*, Book 13 (Shanghai Classics Bookstore, 1983; photocopy, Commercial Press, 1940.
- The Chain of Histories*, Vol. 1 and Vol. 2 (*Sketches of China and India*), Paris: Sultan Publishing House, 1811.

01 Aralık 2021

Cin

030873

The Communication Between Chinese Muslims and the Ottoman Empire -A Case Study on Imam Wang Haoran's Visit to Turkey

Ma Jing*, Li Xiaotong**

Abstract

The center of Islamic world gradually turned to Turkey after the Ottoman Empire was founded, and since then Muslims from all over of world traveled there for visit and study, among whom Chinese Muslims were also included. This article, based on the history of contacts between Chinese Muslims and the Ottoman Empire, studies the case of Imam Wang Haoran's visit in Turkey, so as to investigate the facts of Chinese Muslims' communication with Turkey and interactions among Muslim scholars of both countries as well as the profound international significance of these contacts.

Early Contacts between Chinese Muslim and the Ottoman Empire

After the foundation of the Ottoman Empire, Turkey gradually became the political and religious center of Islamic world. It attracted Muslims from around the world for study and investigation. Religiously speaking, the Ottomans observed the *Maturidiyyah* in *Kalam* and the *Hanafiyyah* in *Madhhab*, both of which were precisely identical with that of Chinese Muslims. Thus, erudite Chinese Muslims had been longing for going to Turkey for religious study. It is recorded that as early as 1845, Ma Dexin, a well-known Muslim scholar of Yunan province, paid a visit to Turkey after hajj. During his stay, Ma was invited to Sultan's sister's wedding ceremony, and then visited local mosques and museums.¹ Later

* Assistant Professor, Institute of World Religions, CASS.

** PhD Candidate, Institute of World Religions, CASS.

¹ 马德新:《朝觐途记》、马安礼译,见周燮藩主编:《清真大典》第20册,黄山书社2005年,第361页。

International Congress on "China and the Muslim World : Cultural Encounters"
 Organized Jointly by OIC Research Centre for Islamic History Art and Culture (IRCICA) and Chinese Academy of Sciences (CASS) Beijing, June 2012, İstanbul: IRCICA, 2014. s. 51-78.

İSAM DN. 290505.

Cin (030873)

Ma Laichi (130074)

01 Aralık 2021

Transmission of Religious Knowledge in Manuscripts from the Hijāz to Northwest China:
Ma Laichi Abū al-Futūh al-Şīnī and his Huasi Menhuan Sufi Order

Florian SOBIEROJ*

Introduction

Among the photographs of Arabic and a few Persian manuscripts, mainly of the Chinese origin, that I have taken during my travels in Northwest China between 2008 and 2017, there is an image of a license (*ijāza*) that Arab Sufi and ḥadīth scholar Jamāl al-Dīn Muḥammad b. Aḥmad b. Saʿīd Ibn ʿAqīla al-Makkī al-Ḥanafī (d. 1150/1737)¹ issued to Chinese Sufi Ma Laichi 马来迟 Abū al-Futūh ʿAbd al-Ḥalīm (1681–1766). The *ijāza* authorized Ma Laichi to propagate Islam in China through the interpretation of a branch of the Naqshbandiyya Sufi order. The Arabic manuscript text confirms the claim of the transmission of spiritual knowledge from ʿAqīla to Laichi as is implied by the inclusion of their names among the authorities mentioned in various liturgical texts of the *Tarīqa al-Huasi* or Huasi? 华寺 Sufi order (Menhuan).

This article will include a short discussion of the *ijāza* according to the manuscript in the possession of the central convent in Hezhou (modern Linxia, Gansu province).³ As this

* Institut für Orientalistik, Frühgeschichte und Indogermanistik, Friedrich-Schiller University of Jena (Germany).

1 [Brockelmann 1937–49: II, 506 s II, 522; Kaḥḥāla 1957–61: VIII, 264–265; Sobieroj 2018: no. 9, 2, 196–97; Reichmuth 2009: 22]. A statement of ʿAqīla’s year of death and place of burial (Mecca) has been entered in the margins of a manuscript of ʿAqīla’s *Fawāʿid* (Cod.arab. 1832, fo. 53r), together with a reference to the scribe’s source, the Syrian jurist and member of the Naqshbandiyya-Khālidīyya, Muḥammad Amīn ʿĀbidīn (d. 1252/1836).

2 Translated as “flowery,” “colored,” “multicolored,” and “variegated” [mosque] by Michael Dillon [1999: 119]. The name, Dillon [1999: 119] explains, has been taken “from the carvings, paintings, and multicolored decoration” of a mosque, already built in the 15th century. In its design and decoration, it was modeled on “Chinese Buddhist temples and imperial palaces.”

3 I saw the manuscript in 2010 in the Huasi convent in the Bafang 八坊 quarter of Linxia, where I was given the permission to take photographs (for an eventual publication). The manuscripts were owned by the eighth-generation successor of the order’s founder, called Ma Hongzhang 馬鴻章, who then was 78 years old. The scholar’s ownership stamp 馬鴻章印 embellished some of the manuscripts of his collection. His son, at that time, operated a bookshop specialized in books on Islam and Sufism, including facsimile Arabic

01 Aralık 2021

Çin

030873

MADDE YAYIMLANDIKTAN
SONRA GELEN DOKÜMAN



Tristan G. Brown

The Muslims of “All Under Heaven” Islam on the Ground in Late Imperial China

This article seeks to develop a framework for thinking about the ways Islam was practiced and understood along a social and religious landscape in late imperial China that was defined by the coexistence of many different cults, rituals, and cultural pressures¹. It seeks to examine Islam as a factor in local life within the lands “All-Under-Heaven” (*tianxia* 天下) (Wang, 2017) by applying methods from the study of local history and historical anthropology (Watson, 1982; Szonyi, 2002). Though some points below are best understood as hypotheses or questions to be built upon through further investigation, this approach can offer scholars of both Chinese and Islamic history new avenues for future research.²

Many of the first European-language writings on Sinophone Muslims were produced by foreign observers in the aftermath of the Muslim “rebellions” during the nineteenth century and by missionaries in the early twentieth century who came to see Muslim communities as conduits for the conversion of the country to Christianity (Broomhall, 1910). Academic works on the subject began appearing later in the twentieth century, with Donald Leslie (1986), Françoise Aubin (1989), and Joseph Fletcher (1994) placing the histories of China’s Muslims into a broader Asian context. Out of these pioneering works evolved two major sub-themes in the field, both of which broadly share an interest in identity, ethnicity, and religion.

The first involves a reevaluation of social unrest in the Qing, with works by Joseph Fletcher (1994), Jonathan Lipman (1997), Hodong Kim (2004), David Atwill (2005), and Alexandre Papas (2005) providing a focus on the contingent and multiple influences on the rebellions of the eighteenth and nineteenth centuries. As many of these authors have pointed out, the

1. The author would like to thank Vincent Goossaert, Marie-Paule Hille, Agnès Rousseau, Adam Chau, Guangtian Ha, Dror Weil, Danni Cai, Nathan Hill, Jomo Smith, Aaron Glasserman, Yee Lak Elliot Lee, Ruslan Yusupov, Cuma Ozkan, Shaodan Zhang, Cécile Wang, Alexander Statman, Rando Künnappu, Sungoh Yoon, Bingbing Shi, Emily Dawes, Yanshuo Zhang, Celine Sui, Guy St. Amant, and three anonymous peer reviewers for their feedback and comments on this article. All mistakes are his own.

2. I introduced elements of this framework in Brown, 2019.